

DAGBOK FÖR ALLA MINA FANS GREGGS DAGBÖCKER:

<i>Gregs bravader</i>	<i>Femte hjulet</i>	<i>På hal is</i>
<i>Rodrick regerar</i>	<i>Värre än vanligt</i>	<i>På ny kula</i>
<i>Ett hopplöst fall</i>	<i>Det långa loppet</i>	<i>Inget flyt</i>
<i>Usla utsikter</i>	<i>Helt ute</i>	<i>Med i matchen</i>
<i>Den bistra sanningen</i>	<i>Satsa allt</i>	<i>Fullt ös</i>
<i>Mannys manöver</i>	<i>Fly fältet</i>	<i>Hett om öronen</i>

ANDRA BÖCKER OM OCH MED GREGG:

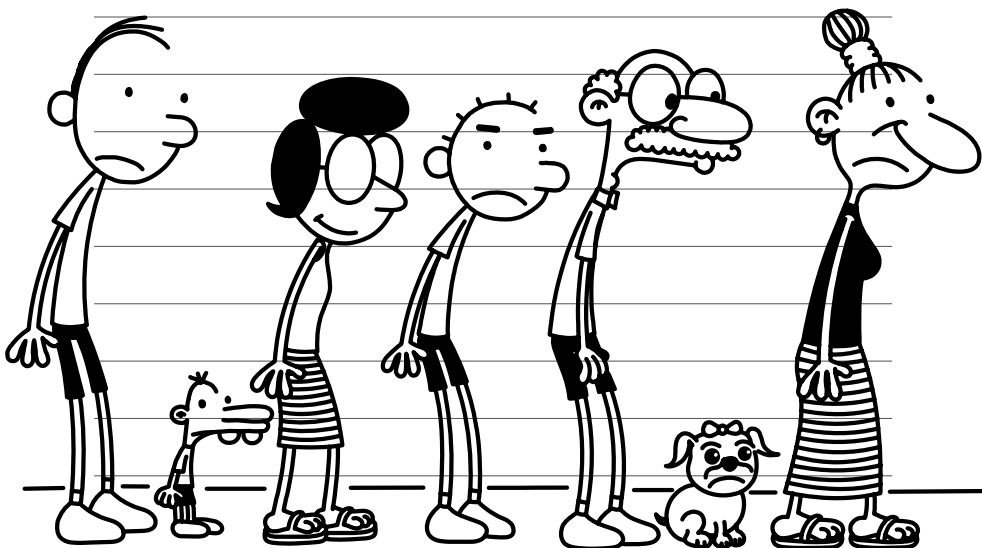
Gör det själv-bok

Filmdagbok för alla mina fans: Så blev Det långa loppet film

Dagbok för alla superschyssta: Rowley Jeffersons loggbok

Rowley Jeffersons superschyssta äventyr

Rowley Jeffersons superschyssta spökhistorier

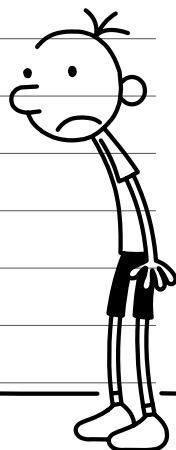
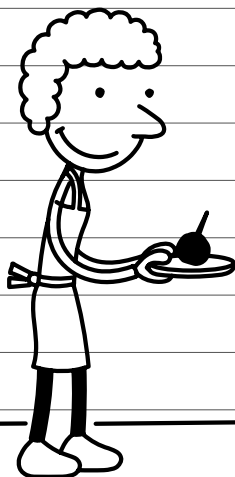
DAGBOK

för
alla mina fans

Hett om örönen

av Jeff Kinney

Översättning av Johan Andreasson

BONNIER
CARLSEN

Mer om Greg och hans *Dagbok för alla mina fans* på engelska:
Nyheter: **www.wimpykid.com**

Wimpy Kid text and illustrations copyright © 2024 Wimpy Kid, Inc.
DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg Heffley design™
are trademarks of Wimpy Kid, Inc. All rights reserved.

Book design by Jeff Kinney
Cover design by Jeff Kinney with Pamela Notarantonio and Lora Grisafi
Editor: Charles Kochman
First published in the English language in 2024
by Harry N. Abrams, Incorporated, New York
ORIGINAL ENGLISH TITLE: *Diary of a Wimpy Kid: Hot Mess*
(All rights reserved in all countries by Harry N. Abrams, Inc.)
www.amuletbooks.com

Dagbok för alla mina fans: HETT OM ÖRONEN
Översättning till svenska: Johan Andreasson
Svenska omslagsform: Richard Persson, RPform
Svensk sättnings: Johan Andreasson
Utgiven på svenska av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2025
Box 3159, 103 63 Stockholm
info@bonniercarlsen.se
www.bonniercarlsen.se

ISBN 978-91-7979-043-1
Tryckt av ScandBook UAB, Litauen 2025
Tryckning 1

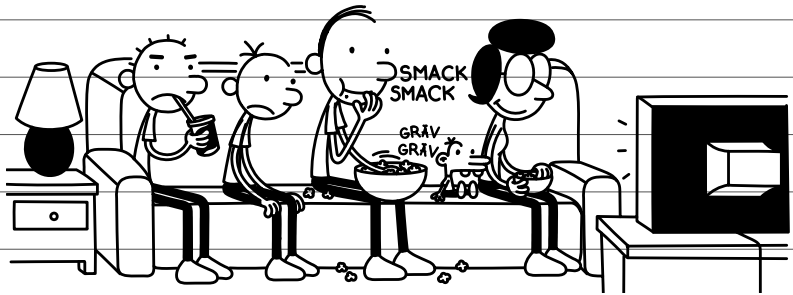
TILL PAUL-ANTHONY

JUNI

Måndag

Pappa brukar säga att man kan välja allt här i livet utom vem som blir ens föräldrar. Men om han menade allvar med det så skulle han kanske låta oss välja snacks framför teven själva ibland.

Fast han har rätt i det där med föräldrarna. För i samma ögonblick som man föds är man deras barn vare sig man vill det eller inte.

Faktum är att när man föds så har de redan bestämt en MASSA saker utan att fråga en, som var man ska bo och vilket språk man ska tala. Men eftersom man inte har lärt sig PRATA än, så kan man inte tala om för dem att mosade katrinplommon och morötter inte är en lyckad kombination.

Det första man lär sig som barn är att det är de vuxna som bestämmer. Och det ANDRA man lär sig är att deras förmåga som beslutsfattare inte alltid är den bästa.

Efter ett tag upptäcker man dessutom att de som bestämmer över DIG har folk som bestämmer över DEM.

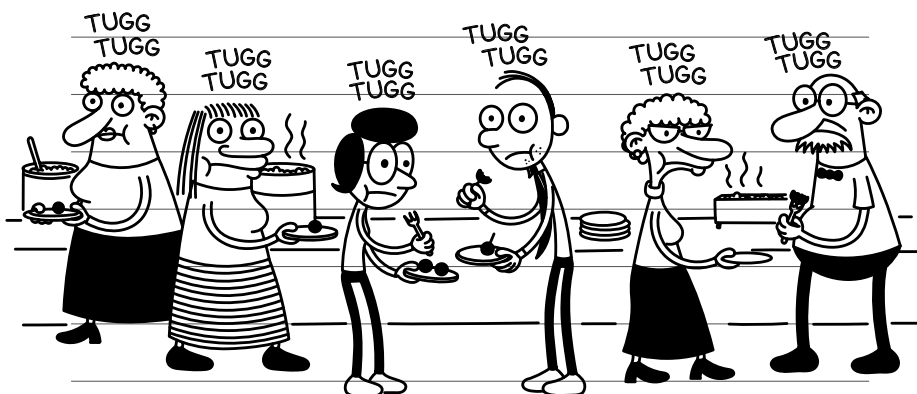
Så är det åtminstone i min familj, och den som bestämmer över alla andra är mormor. Det skulle man inte kunna tro när man ser henne.

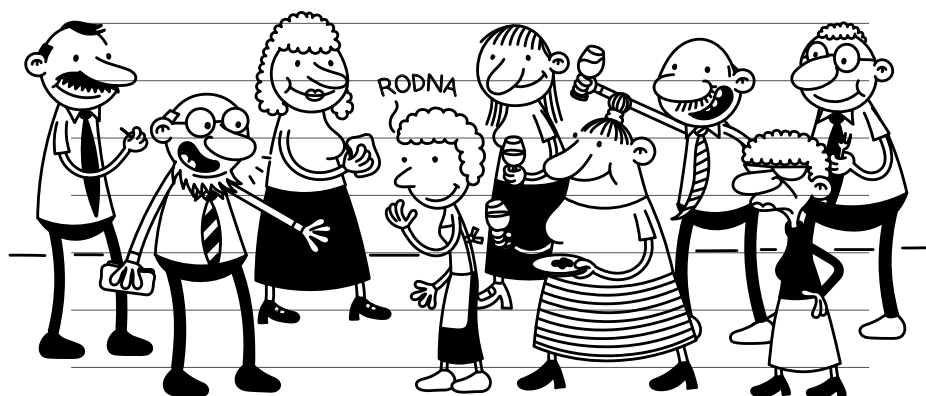
Men det finns en enkel förklaring till hur det kom sig att mormor blev familjens överhuvud.

När gammelmormor gick bort, måste nån ta hennes plats som vår ledare. Men eftersom mormor var den yngsta av fyra systrar, kändes det inte självklart att hon skulle bli den som fick makten över hela släkten.

Men då hände nånting som förändrade allt. Ett år när släkten som vanligt firade påsk tillsammans, gjorde mormor en stor laddning köttbullar som alla blev fullständigt GALNA i.

Pappas farbor Herman sa högt och tydligt, så att alla kunde höra det, att mormor var den bästa kocken i hela släkten. Ingen kunde säga emot honom, och det var nog inte så lätt för hennes äldre systrar att acceptera.

I min släkt funkar det så att den som är bäst på att laga mat får stå värd för stora helger som tacksägelsedagen och julen. Men mormors storsystrar bor långt bort alla tre och ingen av dem gillar att resa.

Gammelmyster Lou gjorde ett försök med ett EGET recept i hopp om att kunna bräcka mormor, men hon hade inte en chans mot mormors köttbullar.

Ända sen mormor serverade sina köttbullar första gången har alla försökt få henne att avslöja det hemliga receptet.

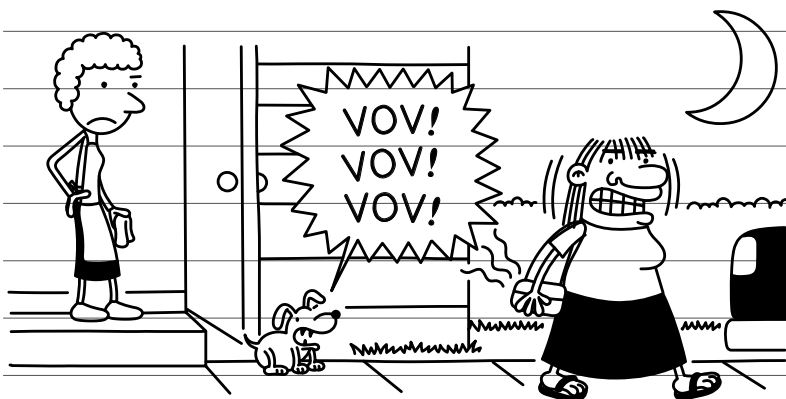
Men mormor är inte korkad. Hon vet att KUNSKAP är MAKTT, så hon säger inte ett ord.

Hennes enda svar, som hon ständigt upprepar, är att det bara finns en ingrediens, och den är "kärlek".

Men ingen verkar vara nöjd med det svaret, och det har till och med hänt att några av mina mostrar försökt STJÄLA receptet.

Förra julen försökte moster Gretchen smugla ut några köttbullar till ett laboratorium för att få ingredienserna analyserade av experter. Enda anledningen till att hon inte lyckades var att mormors hund, Gullet, kände lukten av dem innan hon hann till bilen.

En annan gång, när moster Audra kom och hälsade på, gömde hon sin mobil i ett köksskåp för att spela in när mormor gjorde en stor laddning köttbullar. Men mormor upptäckte mobilen och slängde den raskt i avfallskvarnen.

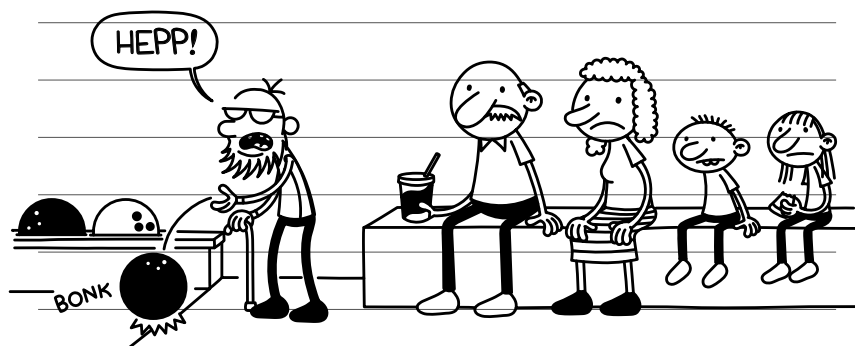
Alla brukar säga till mormor att hennes köttbullar är så goda att hon skulle bli stenrik om hon öppnade en restaurang. Moster Veronica, som är affärskvinna, har till och med gjort upp en plan för en hel RESTAURANGKEDJA som skulle servera mormors köttbullar.

Men mormor satte stopp för det genom att påpeka att man inte kan servera hemlagad mat på en restaurang och att hennes köttbullar bara är till för släkten.

Jag vill inte låta hård eller så, men jag hoppas att mormor avslöjar sin hemlighet för nån i familjen SNART, för hon blir inte yngre. Faktum är att hon inte bor hemma längre, utan har flyttat till ett seniorboende.

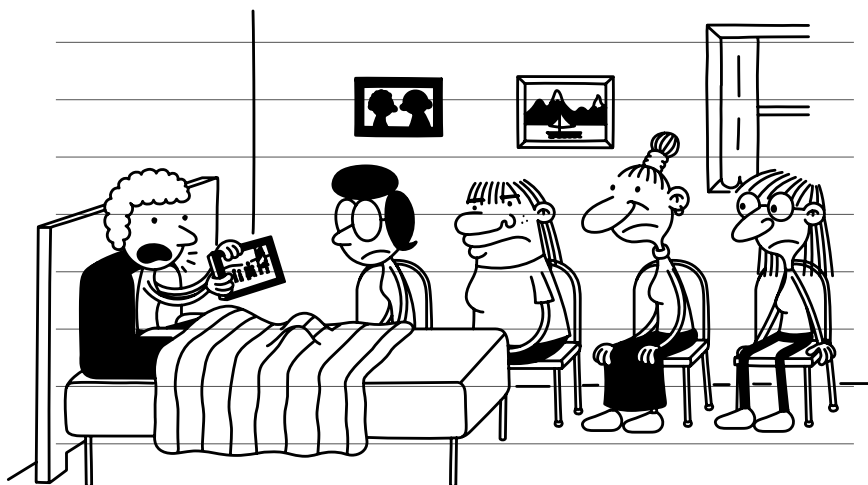
Mamma säger att mormor har det bra där och får göra en massa roliga saker tillsammans med folk i sin egen ålder. Men jag hoppas verkligen att mina barn inte försöker få iväg MIG till ett sånt ställe när jag blir gammal, för faktum är att jag ser fram emot att få bli en börda för mina barn.

Mormor fyller 75 år snart och mamma och hennes syster har talat om för henne att de vill ordna ett stort födelsedagskalas för att fira henne. Men mormor svarade att hon inte vill vara till besvär och att hon inte orkar med såna där stora fester längre.

Sen sa mormor till dem att om de VERKLIGEN ville göra henne glad så skulle de åka på semester med hela familjen till Ruttyneck Island, som hon brukade göra med mamma och hennes systrar när de var barn.

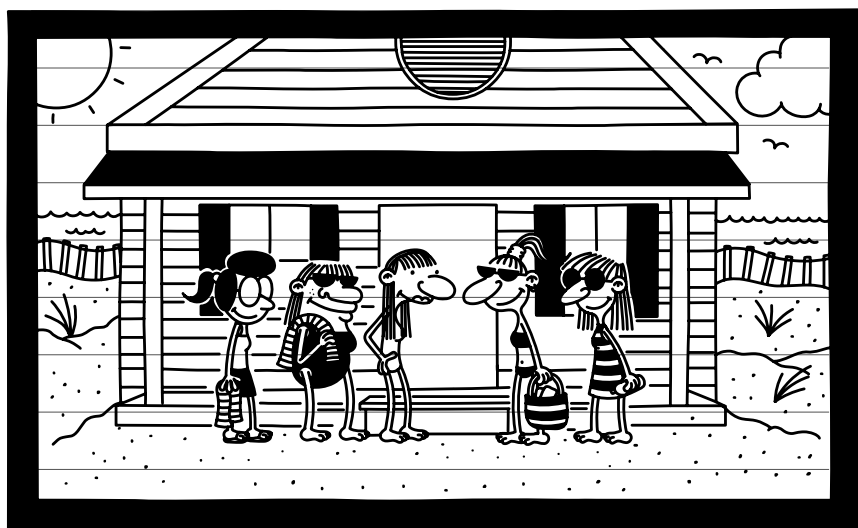
Mormor sa att den enda present hon ville ha var ett familjefoto med hela gänget på stranden, med den gamla fyren i bakgrunden, precis som det inramade fotot hon har i sin lägenhet.

Jag antar att mamma och hennes systrar inte vågade säga nej när mormor talade om hur hon ville att hennes födelsedag skulle firas.

Alltså fick alla plötsligt ändra på sina planer för sommaren. Och det visar väl med all önskvärd tydlighet vem det är som bestämmer i vår familj.

Men jag ser inte fram emot den här resan, av den enkla anledningen att jag inte gillar badsemestrar. Fast mamma säger att det kommer att bli nåt fint att minnas i framtiden, och hon har till och med bokat samma stuga som hon bodde i som barn för att det ska bli en extra speciell semester.

Jag tycker att stugan på mormors foto ser ut att vara i minsta laget, för vi är en mycket större släkt nu än när mamma och hennes systrar var barn. Men det som verkligen oroar mig är vad som ska hända när just den här gruppen av människor åker på semester tillsammans.

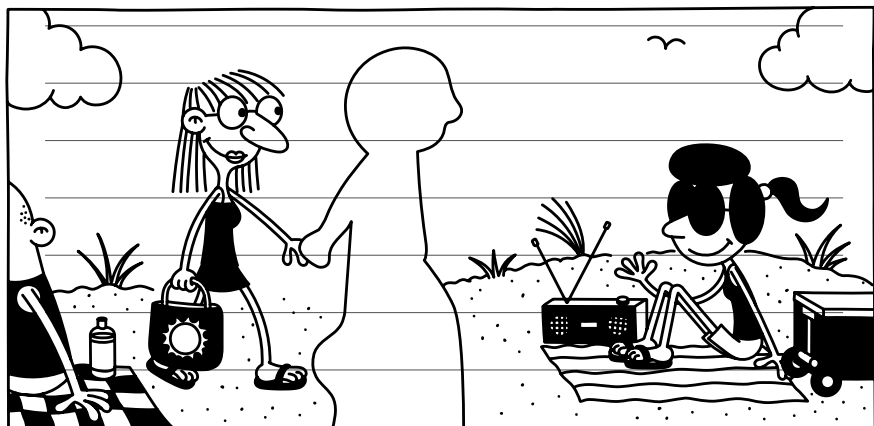
Mamma och hennes systrar träffas bara några få gånger om året, och det finns en anledning till det. Det enda de gör när de träffas är nämligen att BRÅKA. Ibland blir de så osams att mormor måste gripa in och lugna ner dem.

Så jag vill bara få det fört till protokollet att den här resan är en dålig idé. Jag tycker att en semester är som ett recept, och vissa ingredienser passar helt enkelt inte ihop.

Tisdag

Mamma har försökt få mig och mina bröder att se fram emot resan genom att visa gamla fotoalbum från hennes semestrar på Ruttyneck Island. Men på en del sidor är det folk som har blivit bortklippta från bilderna.

Enligt mamma beror det på att mormor brukade klippa bort mostrarnas pojkvänner om det tog slut mellan killen och någon av dem. Jag antar att hon tyckte att familjens fotoalbum bara skulle innehålla bilder på FAMILJEN.

Plötsligt fattade jag nåt jag alltid undrat över. När jag var liten hittade jag ett kuvert med en massa urklippta tonårsskallar som jag inte hade en aning om vilka de var.

Jag brukade leka med dem som om de vore action-figurer och hittade på helgalna historier om vilka de var och hur deras liv hade sett ut.

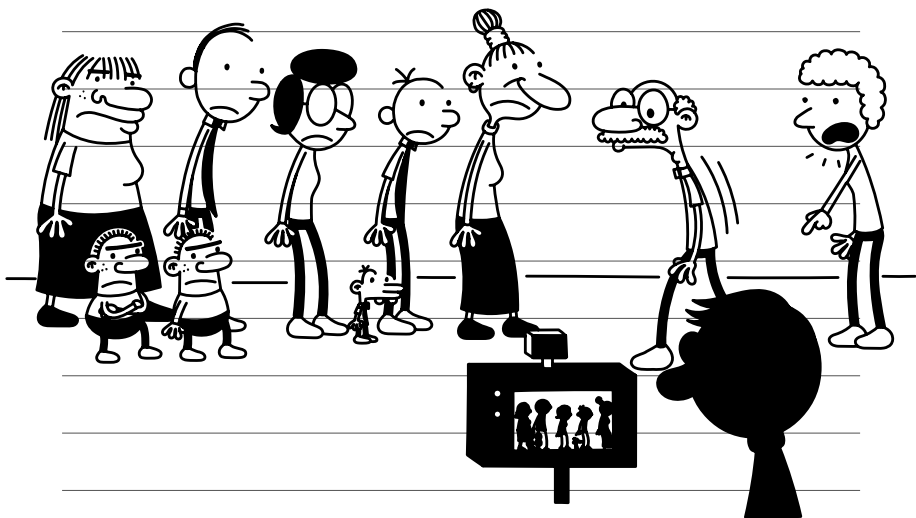
Senaste gången som hela familjen semestrade på Ruttyneck Island var när mamma gick på gymnasiet. Moster Cakey måste ha haft en kille den sommaren, för det fanns ett helt gäng bilder på henne tillsammans med nån som hade blivit bortklippt.

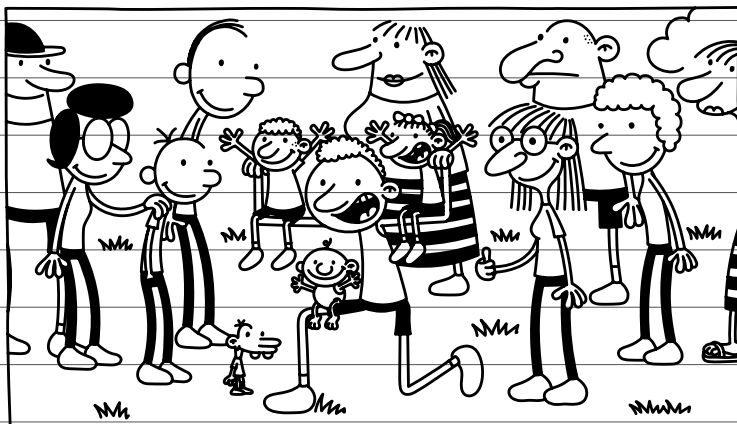
Men när jag frågade mamma om moster Cakeys pojkvän sa hon att det var länge sen och att hon inte kom ihåg nåt.

Jag antar att mormor tröttnade på att klippa bort före detta pojkvänner från bilder, för till slut hittade hon på en regel som säger att man måste vara gift med någon i familjen för att få vara med på familjefotona.

Och det är lite jobbigt för Vincent, som har varit ihop med moster Cakey i sex år, men som trots det aldrig får stå framför kameran när det blir dags för fotografering.

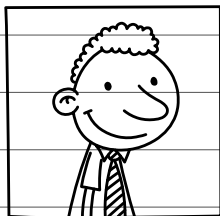

Vi fick oss en riktig läxa om att ta den sortens risker när vi tog alldeles för många bilder på Noah, som var ihop med moster Veronica ett tag. Hela familjen ÄLSKADE Noah och han hade en central plats på många av våra foton.

Flera gånger fick han till och med vara med i familjens nyhetsbrev som mormor mejlar ut en gång om året.

Familjerevyn

Vad blir Noahs
nästa steg?

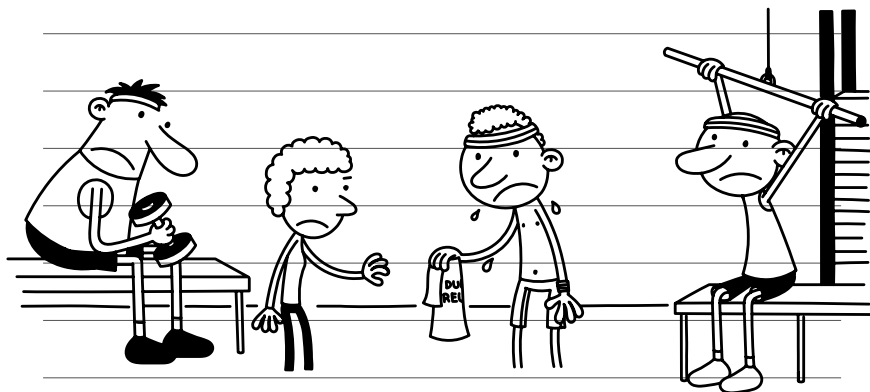
NY TRIUMF FÖR NOAH!

Befordrad till
regionchef

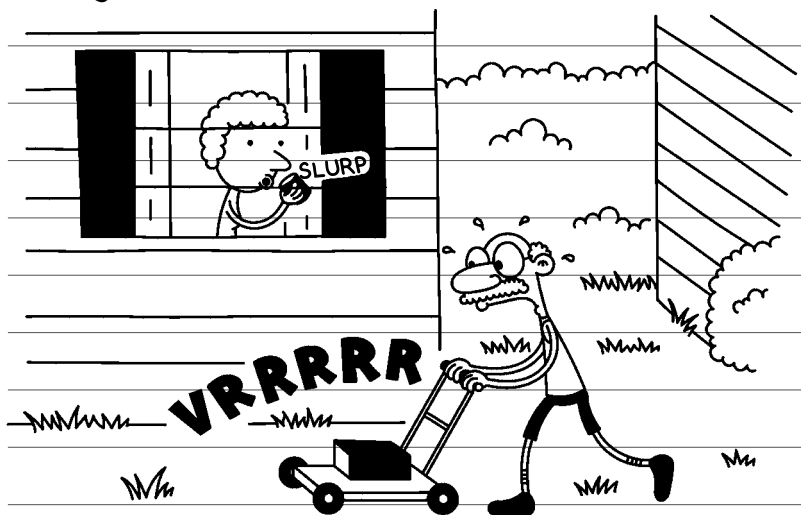
Tyvärr funkade det inte mellan Noah och moster Varonica i långa loppet och så småningom försvann han från nyhetsbrevet. Det skapade en hel del riktigt pinsamma situationer när familjen stötte på nån från mejlinglistan.

Sen hände nåt ÄNNU mer pinsamt. Mormor fick reda på att Noah hade kvar en T-shirt från en av våra släktträffar och gick till hans gym för att kräva att han skulle lämna TILLBAKA den.

Jag tror att Vincent tänker fria till moster Cakey en vacker dag, och han vet att han behöver mormors godkännande. Han anstränger sig verkligen för att göra ett gott intryck på henne och jag har en känsla av att hon kommer att utnyttja situationen så länge hon kan.

Ärligt talat förstår jag inte varför Vincent är så angelägen om att bli en del av vår familj. Faktum är att om det är MIN plats han vill åt så kan han få den direkt.

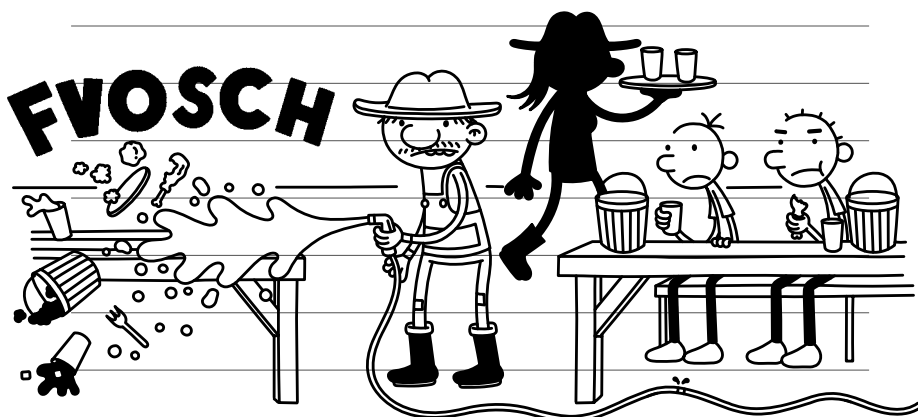
Jag vet inte om det behövs advokater eller nån sorts kontrakt för att ordna saken, men jag är beredd att skriva under vad som helst för att det ska gå igenom.

Onsdag

Trots att jag inte ser fram emot att åka på badsemester med familjen så finns det en sak som jag faktiskt ÄR riktigt sugen på, och det är att gå ut och äta.

Mamma säger att det finns en massa restauranger på Ruttyneck Island och jag tänker äta på en ny varje kväll.

Hemma går vi nästan ALDRIG ut och äter, och om vi gör det så brukar det vara på familjeres restauranger som Corny's. Jag ser fram emot att få äta på ett ställe där de inte använder trädgårdsslangen för att duka av bordet.

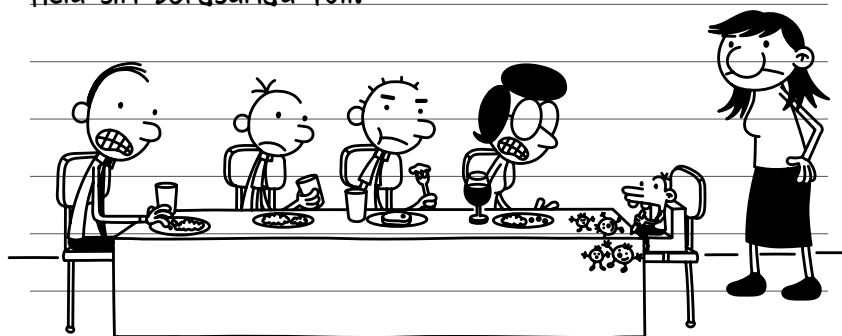

Det skulle dessutom vara trevligt att gå ut och äta någonstans där maten serveras på en tallrik i stället för i en SKÅL.

Men jag är en aning bekymrad över hur min familj ska bete sig på en fin restaurang, för förra gången vi gick på ett lite tjusigare ställe så slutade det inte så bra.

Vi gick ut och åt för att fira mammas magisterexamen på en restaurang som hade vita linnedukar. Men min familj är van vid att gå på ställen som Corny's, med pappersdukar som man får rita på med krita och märkpennor.

Och innan någon hunnit blinka hade Manny klottrat hela sin bordsända full.

En sån där fin bordsduk måste vara dyr, för restaurangen tvingade mina föräldrar att betala för den. Då kom mamma fram till att om vi hade betalat för duken så ÄGDE vi den. Så vi tog den med oss hem och nu använder vi den varje gång vi har nåt att fira.

Men så fort mina kusiner kommer på besök, skriver de på bordsduken. Och den senaste gången moster Gretchens familj var här, skrev en av hennes tvillingar ett fult ord med 15 centimeter höga bokstäver med vattenfast bläck.

Den där grejen med bordsduken skulle aldrig ha hänt om min släkt hade haft en aning om hur man uppför sig CIVILISERAT.

Min kompis Rowleys familj går ut och äter på restaurang en gång i veckan, så de vet hur det går till i den fina världen. Men när jag fick vara gäst på en av familjen Jeffersons eleganta middagar, hade jag ingen aning om hur man skulle bete sig på ett så flott ställe.

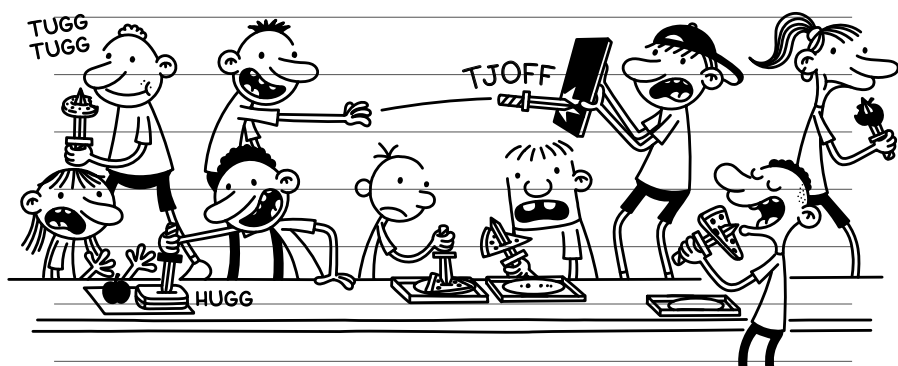
För det första så är jag van vid att äta på ställen där menyerna har bilder på de olika maträtterna, och man bara pekar på det man vill ha.

Men på det här stället fanns det inga bilder, och dessutom var menyn på FRANSKA. Så när Rowley beställde tyckte jag att det lät rätt larvigt.

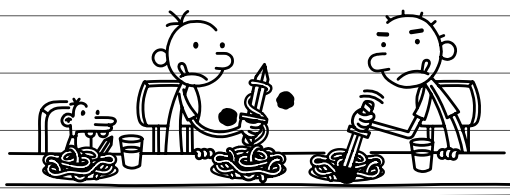

Restaurangen hade dessutom dyra bestick och man bytte till en ny gaffel varje gång det kom in en ny maträtt. Det tyckte jag faktiskt var i fånigaste laget.

Men jag är trots allt glad över att vi lever i en tid när man äter med gaffel, för det är inte så länge sen som folk använde DOLKAR för att stoppa i sig maten. Och det är jobbigt nog att äta i matsalen i min skola redan som det är.

Det finns vissa typer av mat som man inte ens kan äta utan gaffel. Jag menar, lycka till med att försöka äta spaghetti med kniv.

Fast ibland önskar jag att jag aldrig hade lärt mig att äta med gaffel. När jag var liten älskade jag att bli matad av någon.

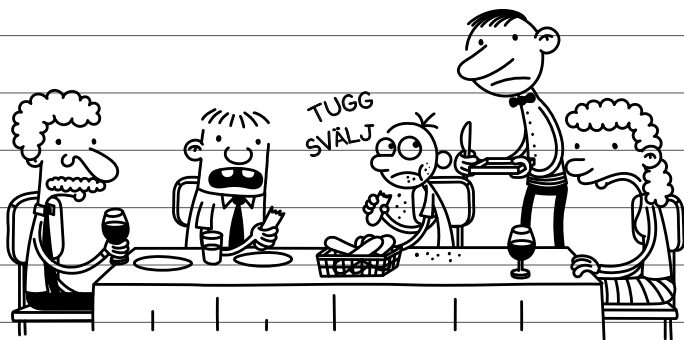
Så fort man har lärt sig att äta för egen maskin så väntar sig alla att man ska FORTSÄTTA göra det. Men jag ser fram emot dagen när jag har händerna fria när jag äter igen.

Menyerna och besticken var inte det enda som var annorlunda på den fina restaurangen.

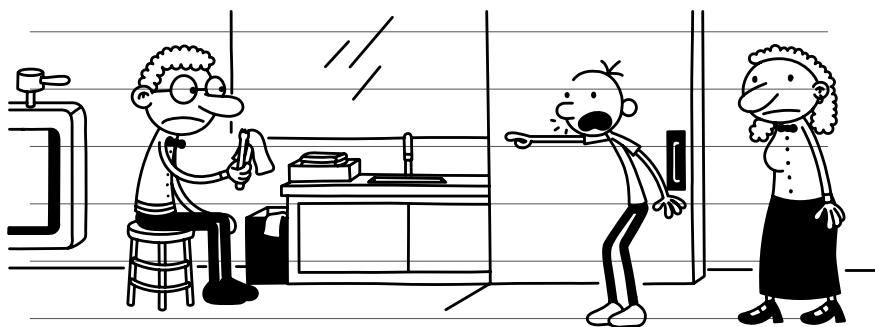
På Corny's har kyparna cowboyhattar och överaller som det gått hål på. Men på den här restaurangen hade kyparna smoking och såg ut som om de skulle gå på bröllop.

Alla som jobbade på restaurangen var specialiserade på nånting. Det fanns till och med en kille vars enda arbetsuppgift var att skrapa bort brösmulor från bordsduken med en kniv. Så jag såg till att det blev MASSOR av brödsmulor för att han inte skulle tycka att jobbet var meningslöst.

Och som om det inte vore nog fanns det personal på TOAN också. En kille hade som jobb att räkka fram en liten handduk att torka sig med när man tvättat händerna. Det verkade inte helt normalt. Faktum är att jag inte ens fattade att han var anställd på restaurangen.

Jag trodde att det var en udda typ som av någon anledning gillade att hänga på toan. Därför anmälde jag honom till restaurangchefen.

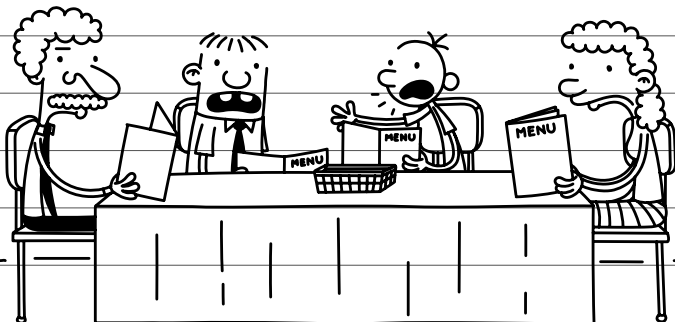

Som aptitretare fick vi varsin tallrik soppa. Jag vet inte vad det var för sorts soppa, men den var JÄTTEGOD.

Jag hade läst nånstans att i vissa länder visar man sin uppskattning genom att slurpa ljudligt när man äter soppan. Men jag fick en känsla av att det inte var så det gick till på familjen Jeffersons favoritrestaurang.

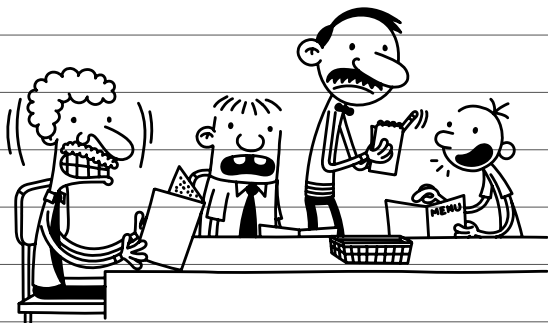

När det blev dags att bestämma vad vi skulle äta, blev jag fullständigt chockad över hur DYRT allt var. Jag försökte övertala Rowleys förädrar att helt enkelt ge mig pengarna istället, för det fannas en massa kul grejer jag hade kunnat göra med en sån summa.

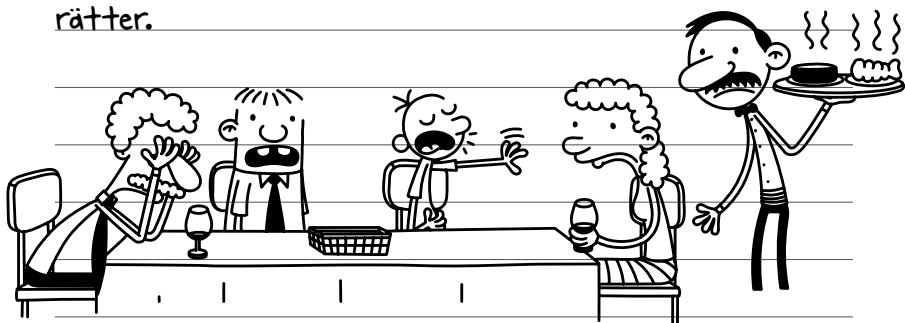

Men mr Jefferson sa att jag inte skulle oroa mig för vad maten kostade utan bara beställa nånting som jag tyckte lät gott.

Jag kunde inte välja mellan smörstekt hummersvans och oxfilé, så jag beställde BÅDA.

Det tog väldigt lång tid innan maten blev klar. Och medan vi väntade på den, fyllde kyparen hela tiden på brödkorgen. På grund av det var jag PROPP-MÄTT när han till slut kom med mina båda huvudrätter.

Jag hoppas att det finns en sån restaurang på Ruttyneck Island, för jag känner att det här med fina middagar verkligen är nåt för mig, och jag har bara börjat. Med lite tur bjuder familjen Jefferson snart med mig på sin favoritrestaurang igen, för det fanns några saker på dessertmenyn som såg så goda ut att jag bara MÅSTE få smaka på dem.

